

Modlitba v křiku

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás v tuto druhou postní neděli slovy apoštolskými: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

6 Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti.

7 Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine. (Ž 25, 6-7)

Píseň: 219

Modlitba:

Dobrotivý Hospodine, Bože plný milosti! Znovu a znovu jsi prokazoval své slitování svému lidu. V Ježíši Kristu ses smiloval nad námi a prokázal nám milosrdenství. Proto Tě velebíme a oslavujeme, vyvyšujeme Tvé jméno.

Prosíme tě: rozpomeň se na nás. Protože když se ty, Hospodine, rozpomeneš, budeme zachráněni. Když ty se na nás rozpomeneš, mizí všechno, co nás dosud děsí a od tebe vzdaluje. Když se ty rozpomeneš, přestaneme pochybovat a naříkat. Rozpomeň se, Hospodine, na svá zaslíbení, vždyť jsi je nedal jen nám, ale všem lidem a národům. Buď proto milostivým, kdo dosud trpí bez tvé pomoci.

Učiň své slovo i mezi námi světlem a silou, abychom odsud všichni odcházeli posílení. Veď nás svým Duchem, abychom i my dokázali nést Kristovo evangelium všem. Buď naším hostem Ježíši Kriste, zveme Tě do našeho domu, do našich srdcí. Amen.

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná u proroka Izaiáše, ve 56 kapitole, od 1-8 verš.

1 Toto praví Hospodin: „Dodržujte právo, jednejte spravedlivě, protože má spása se už přiblížila, už se zjevuje má spravedlnost.

2 Blaze člověku, který tak jedná, lidskému synu, který se toho drží a dbá na to, aby neznesvěcoval den odpočinku, který se má na pozoru, aby jeho ruka neučinila nic zlého.“

3 Ať neříká nikdo z cizinců, kdo se připojil k Hospodinu: „Hospodin mě jistě odloučil od svého lidu.“ Ať neříká kleštětec: „Hle, jsem strom suchý.“

4 Neboť toto praví Hospodin: „Kleštěncům, kteří dbají na mé dny odpočinku a volí to, co si přejí, kteří se pevně drží mé smlouvy,

5 dám ve svém domě a na svých hradbách památník a jméno, lepší než synů a dcer. Dám jim jméno věčné, jež nebude vymýceno.“

6 Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho služebníky, praví : „Všechny, kdo dbají na to, aby neznesvěcovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy,

7 přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy,

8 je výrok Panovníka Hospodina, který shromáždí zahnané z Izraele. Shromáždím k němu ještě další , k těm, kteří už k němu byli shromážděni.“ (Iz 56, 1–8)

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 438

Slůvko dětem:

Pláčete někdy? A kdy jste naposledy plakali? Copak se vám přihodilo? Pláčou i dospělí? A myslíte, že někdy plakal také Ježíš? Plakal, když zemřel jeho kamarád Lazar. Ale u pláče to neskončilo...O tom se už za chvíli dozvíte víc.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Matouše, v 15 kapitole, ve 21-28 verši. Tam čteme:

21 Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu.

22 A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“

23 Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“

24 On odpověděl: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“

25 Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“

26 On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.“

27 A ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“

28 Tu jí Ježíš řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva. (Mt 15, 21–28)

Milí bratři a sestry,

Ježíš se uchyluje do pohanské krajiny, aby tam mohl říct, že **lidstvo je rozděleno: na Izrael - vyvolený Boží lid a na pohanské národy**. Na Židy a pohany, na věřící a nevěřící, na církve a svět. Co, ale vede Ježíše, že opouští svůj kraj? Byl to snad nedostatek víry? Ukázat se i pohanskému národu? Málokdy překročil Ježíš hranice Galileje a podniká jenom takové krátké výpady.

Z Písma se dozvídáme, že všichni lidé mají stejný počátek v Bohu. **Všichni jsme Boží stvoření a Bůh nám dal svého Ducha**. Bible pak mluví ovšem i o tom, že lidé Boha opustili a podlehlí ďábelskému pokušení. **Vytvořili si svá božstva. Božstva sobectví, rozkoše a konzumu a začali jim sloužit**. A pravému Bohu přestali důvěřovat a přestali ho poslouchat.

Bůh se tím však nenechal odradit. **Aby pro lidský rod obnovil naději, vyvolil si svůj lid**. Začalo to dávno. Povolal si Abraháma, aby šel do země kananejské. Svoji záchranu dal pak Izraeli zakusit při slavném vyvedení z egyptského otroctví. Na Sinaji mu dal svůj Zákon a přes všechny překážky ho po 40 letech putování dovedl do země zaslíbené.

Izraeli také zaslíbil poslat mesiáše, spasitele. Aby napravil jeho cesty, aby ho přivedl nazpět k Bohu a k poslušnosti jeho přikázání. A toto zaslíbení ohlašované proroky se naplnilo v životě Ježíše Nazaretského. My dnes věříme, že **on byl ten ohlašovaný a očekávaný mesiáš. Proto ho nazýváme Kristus**.

Ježíš byl Žid a byl poslán k Židům. Ale u svého národa, u vyvoleného lidu Božího Ježíš narážel a nepochodil. Setkává se s pokrytectvím, povrchností, tvrdostí srdce i samolibou pýchou. Ve stejné kapitole, z které je náš dnešní text, Ježíš kritizuje farizeje, duchovní elitu Izraele, velice tvrdě: „slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.“ (Mt 15.14).

Velkou většinou Izraele byl nakonec Ježíš jako mesiáš odmítnut a byl odsouzen k smrti a potupně popraven na kříži. Toto odmítnutí v Izraeli ale nakonec otevřelo cestu ke spáse i pohanům. K pohanům se ovšem začal obracet za svého života už **Ježíš sám**.

Známe příběh o uzdravení posedlého v pohanské krajině gadarenských i uzdravení sluhy pohanského setníka a pak i ten náš dnešní příběh. **Ježíš se vydává do končin, které byly proslulé pohanstvím – do oblasti Týru a Sidonu**. Obě fénická města byla v Písmu známa svým pohanstvím. A do této oblasti nyní přichází Ježíš se svými učedníky.

A naproti nim jde křičící žena. Je kananejského původu. Ale křik této ženy se nedá přeslechnout. **Je to křik o život. Modlitba, která potřebuje být vykřičená do světa. „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův.“ Prokaž mi milost!** Ona vlastně prosí o dar, ne pro sebe, ale pro svou dceru.

Naléhavě prosí, aby Ježíš uzdravil její posedlou dceru. Ač je pohanka, jasně vyznává, že Ježíš je Mesiáš, Spasitel. Uznává víru v Ježíše. **Ví, že „spasení je z Židů“** jak čteme u Jana (J 4.22). Ježíše oslovuje Pane – a to je oslovení pro Boha. Kananejská žena v Ježíšovi tedy nevidí jen lékaře či léčitele, ale mnohem víc. **Vidí v něm samotného Krista, Spasitele**. Ví, že má smysl se na Něho obrátit, že to nebude marný.

Ježíš však na její naléhavé volání neodpovídá. Je to až neobvykle u Krista. Žena zde narazila na mlčícího Pána, na mlčícího Boha. Evangelista nám tady nevysvětluje, proč Ježíš mlčí, nýbrž ukazuje, co dělat, když Ježíš nám neodpovídá.

Možná, že i my máme takovou zkušenost. **Bůh, který mlčí. Bůh, který neodpovídá na naše modlitby, na naše prosby, na naši víru.** Mlčící Mesiáš, mlčící Bůh. Koho by to neodradilo? Jak bychom se zachovali my, kdybychom potřebovali naléhavě pomoci?

A k tomu všemu zní hlasy učedníků a naléhají na Ježíše, aby ženu odbyl, aby se jí prostě zbavil. Vypadá to, že se ženou nemají žádný soucit. Trápení této ženy a její dcery je jim lhostejné. Její naléhavé volání o pomoc, její hlasitý křik se jim zdá trapný. Obtěžuje, ruší jejich společenství s Ježíšem. A právě i oni budou posláni ke všem národům.

Možná i v tom se můžeme nalézt. Možná i nám někdy vadí, že nás tento svět obtěžuje svým trápením. Zvláště když jsou to lidé, kteří nejsou naší víry, naší kultury, naší civilizace. Chceme se starat především o sebe, o **vlastní nedostatek soucitu.** Ego já je snad silnější, než myslet na druhé. Ale **Ježíš Kristus nás učí „milovat bližního jako sebe samého.“**

Ale ani Ježíšova slova neznějí pro ženu příliš příznivě „*Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.*“ Proč řekl Ježíš taková tvrdá slova? Nevyhověl nakonec naléhání svých učedníků? Ježíš zde ženě především jasně řekl, že Izrael je opravdu vyvolený Boží lid a že on je poslán jako Spasitel právě k němu. **Bůh na svůj lid nezapomíná. Miluje jej, je mu věrný. A posílá mu Spasitele, který uzdravuje a zachraňuje.**

Pozoruhodné ale je, že se pohanská žena nedá Ježíšovou námitkou odradit. Padá před Ježíšem na kolena (jako mudrci od východu) a znovu ho oslovuje: „**Pane, pomoz mi.**“ **Ona rozpoznala v Ježíšovi pravého Boha a Pána. Tak vytrvale prosí o pomoc.** ON mlčí, ona prosí. Navzdory tomu, že nepatří do Izraele, navzdory tomu, že je „*nevěřící.*“ Navzdory tomu všemu Ježíšovi důvěruje a prosí jej o smilování.

Ježíšova odpověď je vlastně nejtvrdší, jakou pohan mohlo čekat: „*Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.*“ **Chléb, který se jí u stolu je tu přece pro děti a ne pro psy. Pohané jsou zde označeni jako psi.** Je to opět velmi tvrdé slovo – nadávka (ty pse). Ale ani to ženu neodradí. Právě naopak. Díky Ježíšovu odmítání se nakonec ukázalo, jak velikou víru tato žena má. **Víra totiž roste překonáváním překážek, víra roste v těžkostech a ve zkouškách.** Žena se neurazí a klidně přijme to, že patří mezi psy. Vždyť i psy mají přece podíl na pokrmu dětí! Štěňátka jedí drobtý (ten náš je jak vysavač), když padají ze stolů. **Podle víry této ženy mají i pohané podíl na spáse, kterou přináší Ježíš nejen Izraeli.** I když třeba jen jako psi, kteří sbírají to, co spadne pod stůl.

A tak je ženě konečně vyhověno, protože její víra je veliká; a stalo se ti tak, jak chtěla. **Ježíš ocenil víru pohanské ženy jako „velikou.“** Na rozdíl od malé víry učedníka (Mt 14,31) nebo od zaslepenosti náboženských vůdců Izraele (Mt 15,14). **To, co dává její víře velikost, je její pokora.** Pokora, s kterou se chce spokojit s drobtý, které padají z bohatě prostřeného stolu spásy. A také její vytrvalost, s kterou o tyto drobtý stojí.

Milí bratři a sestry, **i my můžeme přijímat to, co spadne z bohatě prostřeného Kristova stolu spásy. Je tady však otázka: Jaká je naše víra?** Má naše víra dostatek pokory? Odrazuje nás Boží mlčení?

K opravdové víře patří pokora a vytrvalost. Velká víra také nestaví na sobě, ale na milosti Boží. Taková víra má zaslíbení. K takové víře se Ježíš přiznává. **Taková důvěra v Ježíšovo milosrdenství má moc.** Taková víra v Krista uzdravuje. Taková víra boří hradby mezi námi. **Víru, která nespolehá na sebe, ale na Ježíše Krista.** Ať už člověk patří do vyvoleného Božího lidu, nebo ať je pohan. Ať už je z církve nebo ze světa. Ať už je křesťan nebo žid nebo muslim. **Víra je před Bohem tím nejdůležitějším a vede ke spáse. Víra není majetkem ani Izraele, ani církve. A ti, kteří jednájí na základě víry, docházejí požehnání, stejně jako Abrahám.**

Náš dnešní příběh je svědectvím, že víra se dokazuje i v „nevěřícím světě“ a jediná naděje je v pokorné a vytrvalé důvěře volat, nebo třeba křičet na Krista. Amen

Píseň: 684

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Pane, za nás všechny jsi položil svůj život a nikdo ti není tak vzdálen, aby ses nad ním neslitoval. V tom je naše naděje pro ty, kteří se ti ztrácejí. Ty víš, jak nám na nich záleží: jsou to přece naše děti, naši sourozenci, naši příbuzní, členové našich sborů. Snažíme se je nalézt, ale nedokážeme je navrátit. Pane, smiluj se a

pomoz ty sám. Kolik je temnoty a soužení za hranicemi našich sborů a církví! Ani nemáme odvahu pohlédnout na vše, čím jsou dnes ohroženi jednotlivci i národy.

Prosíme za tvou církev, za náš sbor: abychom měli dost trpělivé lásky pro všechny ztracené a odcizené; abychom očekávali víru tam, kde dlouho narážíme jen na lhostejnost a odmítání. Dej, ať naše modlitby neustávají. Přijmi nás, protože Ti předkládáme starosti našich srdcí. Amen. Modleme se pak společně:

Otče náš....

Píseň: 635

Posláni:

16 *Stále se radujte,*

17 *v modlitbách neustávejte.*

18 *Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.*

19 *Plamen Ducha nezhášejte,*

20 *prorockými dary nepohrdejte.*

21 *Všecko zkoumejte, dobrého se držte,*

22 *zlého se chraňte v každé podobě. (1Tes 5, 16-22)*

Požehnání:

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen (Řím 15, 13)

Píseň: 489